

Ødelæggelsen af Cafen ved Rond-Point i Champs-Élysées efter Tyskernes Bortmarche.

ilde tilfreds efter ham. »At tilsidesættes for en gammel Jomfrues Skyld som Tante Daisy! Hun har vist Penge. Ak, hvad vilde jeg ikke give til, at jeg var rig!«

Mr. Stewart fandt, at Daisy saae noget medtaget ud. »Er De kjed af hende? Plager hun Dem?«

»Det bør jeg ikke bryde mig om. Hun er meget godmodig.«

»Naar hun bliver føiet.«

»Hun besidder unegteligt den kvindelige Dyd, at ønske at behage.«

»Det er en Dyd hos en Kvinde, at ønske at behage dem, som fortjene det.«

»Jeg antager, at visse Kvinder finde, at Enhver fortjener at behages.«

»Enhver Mand,« rettede Mr. Stewart hende, »men det er i mine Øine snarere en Last end en Dyd.«

Daisy gik med ham til Havelaagen, hvor De traf Myrrha, der, støttende sig til Stakittet, førte en utvungen og spøgende Samtale med Rideknægten. Mr. Stewart sendte Daisy et halvt skjemtfuldt, halvt ærgerligt Øiekast.

De Ridende bleve saa længe borte, at Daisy blev urolig.

Myrrha havde pralet af, at hun kunde ride hvilken Hest det skulde være, men Daisy havde alt kjendt hende længe nok til ikke at stole ubetinget paa hendes Forsikringer, og da hun omsider hørte Hovslagene, skyndte hun sig ned til Laagen.

»Mr. Stewart frygter, at De har været urolig, Tante Daisy, men jeg haaber han har taget fejl. Vi have gjort den deiligste Ridetour. Mr. Stewart har været saa sød at skaffe mig den yndigste Hest. Jeg skal altid holde af ham, som Børnene sige!«

»Intet er altsaa gaact galt?«

»Ikke med os,« svarede Mr. Stewart og saae vist paa det alvorlige, blege Ansigt.

Myrrha saae straalende og paa en vis Maade saa elskværdig ud, som noget Menneske kunde see ud.

»Jeg behøver ikke at spørge, om De er træt, Myrrha,« sagde Daisy.

»Træt? Nei, Tante Daisy.« Og idet Mr. Stewart hjalp hende ned, saae hun i sin overstrømmende Opnemthed ud, som om hun var mere end halvt til-

bøielig til at kysse ham. »Han siger, at han, hvis De tillader det, Tante Daisy, vil blive her og drikke Thee med os, istedetfor at tage hjem og spise til Middag. Jeg vil strax løbe ind og klæde mig om; thi trods den gode Frokost, vi fik, er jeg meget sulten.«

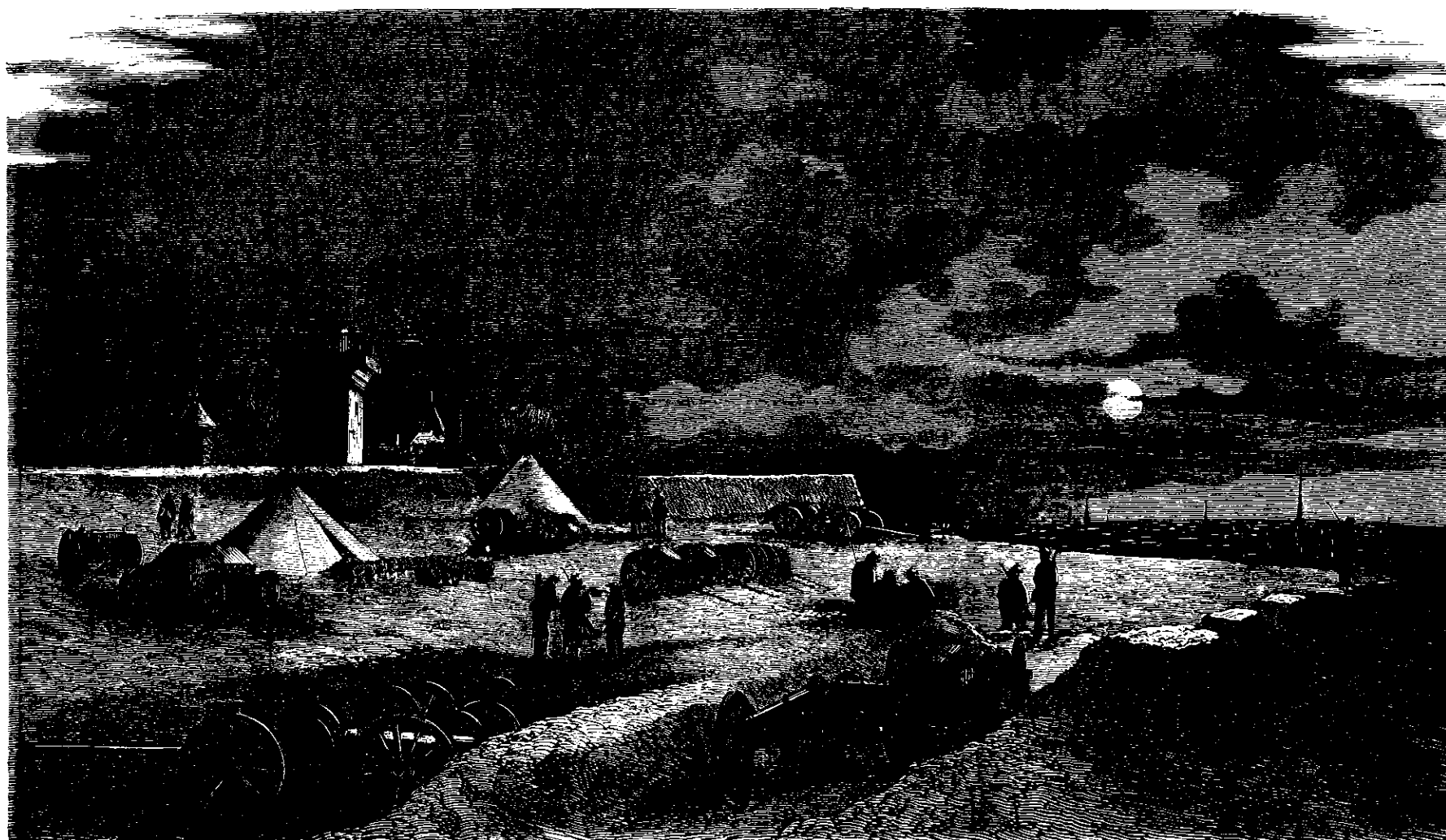
Daisy blev i Haven med Mr. Stewart, til Myrrha igjen kom ud til dem.

»Theen er færdig, og Alting seer saa pænt ud. Og seer jeg ikke ogsaa pæn ud, Tante Daisy?« Spørgsmaalet med Tungen gjaldt Tante Daisy, men Spørgsmaalet med Øinene Mr. Stewart.

»Jo vist gjør De, kjære Barn. Men er det raadeligt, at De, Myrrha, efterat være bleven varm af Ridetouren, gaar ud saa tyndt klædt, som De er? Det er ikke Sommer endnu.«

»Men ligesaa varmt som om Sommeren, Tante Daisy.«

Hun stod aabenbart og uforstilt for at lade sig beundre. Det Frimodige i hendes Forfængelighed gjorde den fortryllende og gav den et barnligt og uskyldigt Præg. Hun var langt mere end smuk, var

Den polske Regions Leir efter Occupationen paa Les Buttes Montmartre.